

Arrest

nr. 140 867 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 december 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker diende op 5 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelde op 5 april 2012 de afstand van de asielaanvraag vast.

1.4. Verzoeker diende op 25 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 19 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 2 april 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Verzoeker diende op 24 april 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 6 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 17 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. Verzoeker diende op 23 augustus 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde de in punt 1.10 vermelde aanvraag op 25 september 2013 onontvankelijk.

1.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 6 november 2013 een beslissing tot wegering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 22 april 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard en waarbij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.14. Verzoeker diende op 1 augustus 2014 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 24 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.16. De gemachtigde van de Minister trof op 24 september 2014 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 15 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: K.(...), H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Bangladesh

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile

toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar;

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.04.2014, ter kennis gegeven op 25.04.2014.

Betrokkene toont niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de (materiële) motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Verzoeker voert de schending aan van het aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat de bestreden beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar om reden dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22/04/2014 (betekend op 25/04/2014) en derhalve niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Verzoeker zou in casu niet aantonen dat hij stappen heeft ondernomen om zijn vertrek voor te bereiden. Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoeker activeerde - zoals hier voren al reeds vermeld - een procedure ex art. 9ter vrw. op basis van nieuwe elementen.

Verzoeker wordt tot op heden nog steeds accuraat opgevolgd door een cardioloog.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw. en zijn administratief dossier. De beslissing die in casu werd getroffen komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een inreisverbod met de duur van 2 jaar opgelegd aan verzoeker wijl verwerende partij verzoeker zijn nieuwe medische elementen niet afdoende heeft onderzocht.

Verzoeker heeft desalniettemin een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de RvV tegen de onontvankelijke 9ter vrw. beslissing dd. 24/09/2014.

De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor een zeer ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoeker al reeds op 22/04/2014 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied

verblijft, wijl dit bevel aan verzoeker werd opgevolgd in het kader van zijn asielpprocedure en niet in het kader van zijn eerder ingestelde procedure ex art. 9ter vrw. .

De bestreden beslissing verwijdt naar artikel 74/11, § 1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van 2 jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoeker doordat verzoeker niet bewijst dat hij stappen zou hebben ondernomen om terug naar zijn land van herkomst te keren.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 2 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar”.

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissing het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar of 2 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr.

97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/ 1, eerste lid Vw.”.

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Verzoeker betoogt m.a.w. dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen omdat het inreisverbod gepaard gaat met een termijn van 2 jaar zonder dat dit specifiek verduidelijkt wordt.

De vermelding dat verzoeker geen stappen zou hebben ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden volstaat in casu niet.

Er wordt een termijn van 2 jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker verwijst naar het Arrest nr. 119 120 van 19 februari 2014.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn medische behandelingen en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing de welk een nefaste invloed zullen sorteren op een gunstige evolutie van zijn gezondheidstoestand.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn aangezien hij niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling uit de richtlijn zou schenden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing maakt melding van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.5. In zijn middel betwist verzoeker de feitelijke vaststelling niet dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 25 april 2014 ter kennis werd gebracht en dat niet werd aangevochten. Verzoeker weerlegt evenmin de overweging dat hij niet heeft aangetoond stappen te ondernemen om zijn vertrek voor te bereiden. Hoewel verzoeker aanvoert dat dit geen afdoende motivering vormt, volstaan deze feitelijke elementen om de verwijderingsmaatregel van 24 september 2014 gepaard te laten gaan met een inreisverbod.

3.6. Verzoeker oppert in zijn middel dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet melding maakt van een maximumtermijn van 3 jaar, waardoor volgens hem een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk en zelfs wenselijk zou zijn. De Raad wijst erop dat verzoeker *in casu* een termijn van 2 jaar werd opgelegd, hetgeen dus lager ligt dan de wettelijk vastgestelde maximumtermijn, zodat verzoekers kritiek en verwijzing naar vernietigingsarresten in gevallen waar nagenoeg automatisch de maximumtermijn werd opgelegd weinig relevant zijn.

3.7. Verzoeker beweert voorts dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat verzoekers vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op 24 september 2014 werd behandeld en aanleiding gaf tot een onontvankelijkheidsbeslissing. Deze aanvraag kan dus onmogelijk een beletsel vormen om verzoeker een inreisverbod op te leggen zoals bedoeld in artikel 74/11, laatste lid van de vreemdelingenwet. De Raad stipt ook aan dat verzoeker er niet in slaagt concreet te verhelderen op welke wijze zijn medische situatie een temperende impact zou kunnen hebben op de duur van het inreisverbod. Verzoeker maakt gewag van nadelige consequenties en een nefaste invloed op de gunstige evolutie van zijn gezondheidstoestand, maar deze uiterst vage beschouwingen lijken eerder betrekking te hebben op de (niet aangevochten) verwijderingsmaatregelen dan op het thans bestreden inreisverbod.

3.8. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, bestaat er op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet wel degelijk een verplichting om een inreisverbod op te leggen, en beschikt de gemachtigde van de Minister enkel over een discretionaire bevoegdheid wet de duur van

het inreisverbod betreft, weliswaar binnen de door de wet vastgelegde maximumgrenzen. In dit geval werd de duur van het inreisverbod wel degelijk gemoduleerd, zodat er sprake is van een zekere mate van individualisering. Aangezien verzoeker niet kan overtuigen dat bepaalde specifieke omstandigheden in zijn geval een beperktere duur zouden rechtvaardigen, maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door hem een inreisverbod voor de duur van 2 jaar op te leggen.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van het legaliteitsbeginsel, al dan niet in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN